

Εἰς τήν Κυριακήν τοῦ Ἀσώτου

Του Ἁγ. Ἰουστίνου Πόποβιτς

Ἴδου εὐαγγέλιο πού ἀφορᾷστό νοῦ καί τό σῶμα τοῦκαθενός μας. Εἶναι τό εὐαγγέλιο τῆς εὐσπλαχνίας. Εἶναι ἡ θαυμαστή παραβολή τοῦ Σωτῆρος, στήν ὁποία ἀπεικονίζεται ὁλόκληρη ἡ ζωή μας. Ἡ δική μου, ἡ δική σου, τοῦ καθενός ἀνθρωπίνου ὄντος ἐπάνω στήν γῆ. Ὅλους τούς ἀφορᾷ τό σημερινό ἅγιο Εὐαγγέλιο. Ὅλους.

Ὁ ἄνθρωπος! Αὐτός ὁ θεϊκός πλοῦτος ἐπάνω στήν γῆ! Κύτταξε τό σῶμα του, τό μάτι, τό αὐτί, τήν γλῶσσα. Τί θαυμαστός πλοῦτος. Τό μάτι! Ὑπάρχει τίποτε πιό τέλειο πού νά ἡμπορῇ ὁ ἄνθρωπος νά ἐπινοήσῃ σ' αὐτόν τόν κόσμον; Κι ὅμως, τό μάτι αὐτό τό ἐδημιούργησε ὁ Κύριος, ὅπως καί τήν ψυχή καί τό σῶμα. Ἡ ψυχή μάλιστα εἶναι ὁλόκληρη ἐξ οὐρανοῦ. Ὅποιος πλοῦτος! Τό σῶμα! Θαυμαστός θεῖος πλοῦτος πού σοῦ δόθηκε γιά τήν αἰωνιότητα καί ὄχι μόνο γιά τήν πρόσκαιρη αὐτή γήινη ζωή. Καί ψυχή δοσμένη γιά τήν αἰωνιότητα.

Ἀκούσατε τί εὐαγγελίζεται ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος σήμερα. «Τό δέ σῶμα τῷ Κυρίῳ» (Α' Κορ. 6, 13). Ὁ Κύριος ἔπλασε τό ἀνθρώπινο σῶμα γιά τήν αἰώνια ζωή, γιά τήν ἀθανασία, γιά τήν καθαρότητα. Τό ἔπλασε γιά τήν αἰώνια ἀλήθεια, γιά τήν αἰώνια δικαιοσύνη καί γιά τήν αἰώνια ἀγάπη: ὅπως τό σῶμα, ἔτσι καί τήν ψυχή. Ὅλα αὐτά εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ, ἀνεκδιήγητα καί μεγάλα καί πλούσια, καί –τό πιό σπουδαῖο– ἀθάνατα καί αἰώνια δῶρα τοῦ Θεοῦ.

Ἐμεῖς ὅμως οἱ ἄνθρωποι τί κάνομε μ' ὅλα αὐτά τά δῶρα; Τί οἰκοδομοῦμε μέ αὐτά; Παραδίδουμε τό σῶμα στίς ἡδονές καί στά πάθη αὐτοῦ τοῦ κόσμου, καί τήν ψυχή στούς ἀκαθάρτους λογισμούς, τίς ἀκάθαρτες ἐπιθυμίες, τίς ἀκάθαρτες ἡδονές. Διά τῶν ἁμαρτιῶν καί ἡ ψυχή καί τό σῶμα ἀπομακρύνονται ἀπό τόν Θεό, φεύγουν ἀπό τό Θεό, φεύγουν «εἰς χώραν μακράν». Τίνος εἶναι αὕτη ἡ «μακρυνή χώρα»;

Ἀκούσατε ποῦ ὁ ἄσωτος υἱός βόσκει χοίρους. Στήν χώρα τοῦ διαβόλου. Στήν χώρα, ὅπου ὁ διάβολος ἔχει ἐξουσία πάνω στόν ἄνθρωπο διά τῶν παθῶν, διά τῶν ἁμαρτιῶν, καί τόν κρατάει σέ φρικτή τρέλλα, στόν παραλογισμό καί τήν παραφροσύνη.

Λοιπόν, ἡ ἁμαρτία; Κάθε ἁμαρτία εἶναι τρέλλα. Καί ὁ ἄνθρωπος θά εἶναι πάντα μέσα σ' αὕτη τήν τρέλλα, μέχρις ὅτου συναντηθῇ μέ τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Καί θά συναντηθῇ μέ τήν μετάνοια.

Ἀκούσατε πῶς ὁ ἄσωτος υἱός, αἰσθανόμενος τί σημαίνει ζωή μέσα στήν ἁμαρτία, ζωή μέσα στίς ἡδονές καί τά πάθη αὐτοῦ τοῦ κόσμου, λέγει: «Πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγώ δέ λιμῶ ἀπόλλυμαι» σέ ξένη καί μακρυνή χώρα. «Ἀναστάς πορεύσομαι πρὸς τόν πατέρα μου». Σηκώθηκε καί πῆγε πρὸς τόν πατέρα. Καί οὐράνιος Πατήρ, ὁ Θεός καί Ἐλεήμων Κύριος, «ἔτι αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτόν καί ἐπλαγχνίσθη καὶ ἰδραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τόν τράχηλον

αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν», ἐνῶ συγχρόνως ὁ υἱὸς μὲ λυγμούς ἔλεγε: «πάτερ ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, οὐκέτι εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου». Ἀμάρτησα στὸν οὐρανὸ καὶ σ' ὅλα τὰ ἀστέρια. Ὅλα τὰ ἐμόλυνα μὲ τὸ πῦρον τῶν παθῶν μου, καὶ μὲ τὸ σκοτάδι τῶν παθῶν μου τὰ ἡμαύρωσα ὅλα. «Ἦμαρτον ἐνώπιόν σου»! Φεύγοντας ἀπὸ σένα, σέ ποιὸν προσκολλήθηκα; Δίπλα σέ ποιὸν ἤμουν; Τίνος χοίρους ἐγὼ ἔβοσκα; Τοῦ διαβόλου! Ἐγὼ διαβολοποίησα τὴν ψυχὴ μου, τὴν ὁποία ἐσὺ μοῦ ἔδωσες νὰ γίνῃ ἀγία καὶ ἀθάνατη. Ἐγὼ ἐβρώμισα τὸ σῶμα, ἐθανάτωσα τὸ σῶμα, ἐξαθλίωσα τὸ σῶμα!

Ὅταν ὁ ἄσωτος υἱὸς «ἦλθεν εἰς ἑαυτόν» – ἀφοῦ ἦταν ἐκτός ἑαυτοῦ, στὴν τρέλλα, στὶς ἡδονές καὶ στὰ πάθη αὐτοῦ τοῦ κόσμου – διὰ τῆς μετανοίας ἔτρεξε πρὸς τὸν πατέρα. Καὶ ὁ πατέρας τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλεῖ. Δέν εἶχε τελειώσει ἀκόμη ὁ υἱὸς τὴν ἐξομολόγησί του, δέν εἶχε ἐκφράσει ἀκόμη τὴν ἐπιθυμία του νὰ τὸν δεχθῆ ὁ πατέρας του σάν δούλο, καὶ ὁ πατέρας λέγει στοὺς ὑπηρέτες του: «Φέρετε τὴν στολή τὴν πρώτη καὶ ἐνδύσατέ τον καὶ δώστε δακτυλίδι στό χέρι του καὶ ὑποδήματα στὰ πόδια του καὶ ἀφοῦ φέρετε τὸν μὸσχο τὸν σιτευτό, σφάξτε τον γιὰ νὰ φάγωμεν καὶ εὐφρανθῶμεν».

Γιὰ πῶς λόγῳ εὐφραίνεται ὁ οὐρανός; Γιὰ ποῖο λόγῳ ὁ Θεὸς εὐφραίνεται στὸν οὐρανὸ; Γιὰ ποῖο λόγῳ εὐφραίνονται οἱ ἄγγελοι; Σέ ποιὸν ὁ Κύριος λέγει νὰ εὐφρανθῶμεν; Στούς ἀγγέλους!

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος χάθηκε μέσα στὶς ἁμαρτίες, θυμήθηκε ὅτι ἦταν ἀδελφός τῶν ἀγγέλων καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν οὐρανὸ. «Ἦμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου». Ἀμάρτησα στοὺς ἀγγέλους, στοὺς ἀρχαγγέλους. Ἐγὼ ἐδιαβολοποίησα τὸν ἑαυτό μου. Ἔρριξα τὸν ἑαυτό μου στὴν ἀγέλη τῶν χοίρων, στὴν ἀγέλη τῶν παθῶν. Καὶ νὰ,

τώρα εἶμαι ὅλος ξεσχισμένος, ὅλος κουρελιασμένος. Καί ἡ ψυχὴ καί τὸ σῶμα κουρελιασμένα. Ὅλα ἐξαθλιωμένα.

Λοιπόν, τί εἶναι μετάνοια; Ὁ Κύριος τρέχει νὰ συναντήση τὸν μετανοήσαντα υἱό. Τὸν ἀγκαλιάζει καί τὸν ἀσπάζεται καί ὅλος ὁ οὐρανός συγκινεῖται. Ὅλοι οἱ ἄγγελοι εὐφραίνονται. «Καί ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι» ἀναφέρεται στὴν θαυμαστὴ περικοπὴ τοῦ Σωτῆρος. Γιὰ ποιό λόγο χαίρεσθε ἐσεῖς ἅγιοι ἄγγελοι, ἅγιοι ἀρχάγγελοι; Ἐσεῖς, οἱ ὅποιοι παντοτινὰ πενθῆτε γιὰ τὸν γήινο αὐτὸ κόσμο βλέποντας τὰ δικά σας πεσμένα ἀδελφία, τοὺς ἀνθρώπους, πῶς πνίγονται μέσα στὶς ἁμαρτίες καί τίς ἡδονές καί τὰ πάθη καί τοὺς διαφόρους θανάτους αὐτοῦ τοῦ κόσμου, γιατί εὐφραίνεσθε; «Εὐφραινόμαστε γιὰ τὴν ἀνάστασι, τὴν ζωοποίησι τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ μας ἀνθρώπου, ὅτι νεκρός ἦν καὶ ἀνέζησε». Νεκρός ἦταν ὁ ἄσωτος υἱός, ὅταν ἦταν μακρὰν τοῦ Θεοῦ, τῆς πηγῆς τῆς Ζωῆς, μακρὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἰδοὺ, ἀνάστασις ἐκ νεκρῶν φαίνεται [ἢ ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου] στὰ μάτια ὅλων τῶν οὐρανίων δυνάμεων. Ὅλες οἱ οὐράνιες δυνάμεις γι' αὐτὸ χαίρονται, «ὅτι ἀπολωλώς ἦν καὶ εὐρέθη».

Πράγματι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι μέσα στὶς ἁμαρτίες καί τὰ πάθη, χάνει τὸν ἑαυτό του, δηλαδή δέν ἔχει αὐτογνωσία, εἶναι ἐκτός ἑαυτοῦ. «Εἰς ἑαυτὸν δέ ἐλθὼν», λέγει ὁ Σωτῆρ. Ὁ ἄνθρωπος συνέρχεται, ὅταν σκεφθῆ τίνος εἶναι, δηλ. τοῦ Θεοῦ. Τὸ σῶμα σου τίνος εἶναι; Τοῦ Θεοῦ. Ἡ ψυχὴ καί αὐτὴ τοῦ Θεοῦ. Ὅλα δῶρα, δῶρα τοῦ Θεοῦ. Ἐγώ, ποιός εἶμαι σὰν ἄνθρωπος; Τοῦ Θεοῦ, ὅλος τοῦ Θεοῦ! Τὸ σῶμα μου εἶναι δοξασμένο ἀπὸ τὸν Θεό.

Γι' αὐτὸ τὸ ἐδημιούργησε ὁ Θεός, λέγει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Καί τὸ σῶμα γιὰ τὸν Κύριο, καί ἡ ψυχὴ γιὰ τὸν Κύριο. Δοξάζομε τὸν Κύριο καί μὲ τὸ σῶμα καί μὲ τὴν ψυχὴ. Τοῦ Θεοῦ εἶναι καί τό ἐνα καί τὸ ἄλλο. Μὴ νομίζεις ὅτι εἶναι τίποτε δικό

σου, ὄχι. Όλα εἶναι αἰωνίως τοῦ Θεοῦ. Καί σύ εἶσαι αἰωνίως τοῦ Θεοῦ. Αλλά τότε μόνο, ὅταν ἐσύ τό συνειδητοποιῆς.

Λοιπόν ἡ ἁμαρτία; Δέν ἐπιτρέπει ὁ διάβολος στόν ἄνθρωπο νά συναισθανθῆ ὅτι εἶναι υἱός τοῦ Θεοῦ. Ὁ διάβολος ἐξουσιάζει μέ τήν καρδιά καί δέν ἀφήνει στόν ἄνθρωπο νά σκεφθῆ τόν Θεό, νά θυμηθῆ, ὅτι εἶναι υἱός τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶναι πλούσιος, ἀνεκδιήγητα πλούσιος. Ὅτι αὐτός εἶναι ἀδελφός τῶν ἁγίων ἀγγέλων. Ὁ διάβολος ὅλα τά σκοτίζει, ὅλα τά ἀπομακρύνει ἀπό τόν ἄνθρωπο, τά διαστρεβλώνει, καί τοῦ δίνει ψεύτικες ἡδονές μέσω τῶν ἁμαρτιῶν.

Πράγματι ἔχει δίκαιο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν λέει στόν Ἅγιο Ἐπίσκοπο καί μαθητή του, Ἀπόστολο Τίτο: «ἤμεν γάρ ποτέ καί ἡμεῖς ἀνόητοι» (Τίτ γ', 3) Κοιτάξτε τί λέει ὁ Ἀπόστολος. Πότε Ἅγιε Ἀπόστολε; Ὑποδουλωμένοι στίς διάφορες ἐπιθυμίες καί στά διάφορα πάθη, τότε εἴμασταν τρελλοί καί ἀνόητοι.

Δέν θέλει ὁ Κύριος διά τῆς βίας νά σέ ἀναστήσῃ ἐκ τῶν θανάτων σου, νά σέ ἀρπάξῃ ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἐσύ πρέπει πρῶτος νά τό πῆς στόν ἴδιο: «Κύριε, αὐτή ἁμαρτία μέ βασανίζει. Δέν τήν θέλω, ἔχει ὅμως ἐξουσία ἐπάνω μου. Ἐλευθέρωσε μέ!» Τότε γίνεται θαῦμα. Πάντα. Ποτέ ὁ Κύριος δέν ἀφήνει χωρίς ἀπάντησι τήν προσευχή, ἔστω καί τοῦ μεγαλυτέρου ἁμαρτωλοῦ. Δέν ὑπάρχει φρικτή ἁμαρτία γιά τόν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἀγρυπνεῖ ἐπάνω στή δική του συνείδηση, ἐπάνω στή ζωή του. Ξέρει ὁ ἄνθρωπος, ὅτι μετά τήν προσέλευση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο, ὅτι δέν ὑπάρχει ἁμαρτία, ἀπό τήν ὁποία ὁ Κύριος δέν μπορεῖ νά μάς ἐλευθερώσῃ.

Δέν ὑπάρχει ἁμαρτία, τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά νικήσῃ, δέν ὑπάρχει ἁμαρτία, τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά

διώξη. Ο Κύριος δίνει τήν δύναμη. Μόνο κάνε τήν αρχή. Μόνο αναβόησε, ὅπως ὁ ἄσωτος υἱός: «Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν Σου». Ὄταν ἀμαρτάνης, ἀμαρτάνης ὄχι μόνο στόν Θεό, ἀλλά σ' ὅλα τά οὐράνια κτίσματα, σ' ὅλα τά ἐπίγεια κτίσματα. Ἀμαρτάνεις στά πουλιά, ἀμαρτάνης στά λουλούδια, τά δένδρα. Ἀμαρτάνεις σ' ὅλα τά ζωντανά ὄντα. Ἡ ἀμαρτία εἶναι πραγματικά φοβερή, ἄνευ τῆς μετανοίας. Τόσο φοβερή, ὥστε νά σκοτώνη καί νά ρίχνη σ' ἑκατό θανάτους. Νά ρίχνη στήν ἀγκαλιά τοῦ διαβόλου καί στήν αἰώνια φρικωδεστάτη κόλαση. Χωρίς ἀμφιβολία.

Γι' αὐτό ὁ Θεός ἦλθε σ' αὐτόν τόν κόσμο. Νά ἐξολοθρεύση τόν φοβερό δράκοντα, ὁ ὁποῖος λέγεται ἀμαρτία. Ἦλθε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός καί μᾶς ἔδωσε ὅλα τά μέσα νά ἐξολοθρεύσομε τήν ἀμαρτία, τήν κάθε ἀμαρτία. Ἐδημιούργησε τήν Ἐκκλησία Του ἐπάνω στή γῆ καί τῆς ἔδωσε ὅλες τίς οὐράνιες δυνάμεις, γιά νά νικᾶμε καί ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ὅλες τίς ἀμαρτίες, ὅλους τους θανάτους μέσα μας καί γύρω μας.

Ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε τά θαυμαστά Ἅγια Μυστήρια. Τό ἅγιο Βάπτισμα, τή Θεία Κοινωνία, τά ὁποῖα ἐξολοθρεύουν τήν ἀμαρτία. Μᾶς ἔδωσε καί τίς θαυμάσιες ἀρετές, πίστη, ἐλπίδα, ἀγάπη, προσευχή, νηστεία, ἀγρυπνία, πραότητα καί ὅλες τίς ὑπόλοιπες εὐαγγελικές ἀρετές. Γι' αὐτό δέν ὑπάρχει ἀπόγνωση στόν Χριστιανό ἄνθρωπο σ' αὐτόν τόν κόσμο.

Ἄς ξυπνήση ὁ Ἄγαθός Θεός ὅλους τους ἀθέους, ὅλους τους ἀπίστους. Ἄς κτυπήση τόν καθένα μέ τόν κεραυνό τοῦ Οὐρανίου Ἐλέους. Μέ τόν κεραυνό τοῦ Οὐρανίου Ἐλέους μέσα στή συνείδηση, μέσα στή ψυχή. Ἄς ξυπνήσῃ καθένας καί πορευθῆ στήν οὐράνια πατρίδα του, στήν οὐράνια τράπεζα ἀνάμεσα στούς ἀγίους ἀδελφούς του, τούς ἀγγέλους. Ἄς

ζήση ἐκεῖ μαζί τους διά τῆς αἰωνίας Θείας Ἀληθείας, αἰωνίας Θείας Διακαιοσύνης καί ὅλων τῶν αἰωνίων οὐρανίων χαρῶν.

Κύριε, Σ' εὐχαριστοῦμε γιά τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο αὐτό. Σ' εὐχαριστοῦμε γιά τήν ἀγαθή εἶδηση αὐτή. Γιατί δημιούργησες τόν ἄνθρωπο, νά μπορῇ νά νικήση κάθεάμαρτία καί κάθε διάβολο. Σέ Σένα δόξα καί εὐχαριστία, πάντοτε νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πηγή: Ἱερά Μονή Αγίου Ιωάννου Καρέα

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος

(Καθεδρικός Ἱερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος)